

Vítězstvo Srdca

BUĎ POCHVÁLENÁ A OSLÁVENÁ

Rodína Panny Márie

2015(III)/č. 104

*„Nikdy nedokážeme Pánovi
dostatočne poďakovať za dar,
ktorý nám dal vo svätej Eucharistii:
seba samého.“*

Pápež František 5. februára 2014

Boh prebýva uprostred nás

Keď sa pastierikom z Fatimy na jar 1916 v slnečnom svetle zjavil anjel ako žiariaci mládenec, vyzval ich, aby nasledovali jeho príklad:

„Modlite sa so mnou!“

Anjel si klakol, hlavu sklonil až k zemi a trikrát opakoval modlitbu:

„Ó, môj Bože, verím v teba, klaniam sa ti, dúfam v teba a milujem ťa. Prosím o odpustenie pre tých, ktorí neveria v teba, neklaňajú sa ti, nedúfajú v teba a nemilujú ťa.“

*A*ko nám to Boh uľahčuje, len aby sme ho mohli osobne stretnúť! Musíme iba vstúpiť do kostola a klaňajúc sa môžeme opakovať slová anjela.

„On, ktorý stvoril celý svet a ktorého predrahá krv zmyla moje hriechy, je tu prítomný v svätostánku. Nie je to žiaden klam: živý Boh je tu skutočne prítomný. Viem pochopiť vznešenosť Boha, no nie jeho pokoru,“ priznáva blahoslavená Matka Tereza vzhľadom na tajomstvo Božej prítomnosti v podobe tejto malej hostie. Niet divu, že sa svätí zamilovali do Najsvätejšej sviatosti!

*K*eď sv. Pierre-Julien Eymard (1811-1868), zakladateľ eucharistiánov, prišiel do Paríža, žil v úbohých podmienkach. Chýbalo mu toho veľa, no keď ho niekto poľutoval, rozhodne odpovedal: *„Je tu Najsvätejšia sviatosť, to je všetko, čo potrebujem.“* A tých, ktorí ho prosili o pomoc a útechu, posielal k bohostánku: *„Všetko nájdete v Eucharistii: silu slova, múdrosť a zázraky, áno, aj zázraky. Eucharistia je najväčšie zjavenie Ježišovej lásky. Môže byť prekonaná až v nebi.“*

*P*reto už sv. Katarína z Janova (1447-1510) – veľká teologička očistca – povedala: „Čas, ktorý strávim pred bohostánkom, je najlepšie využitý čas môjho života.“ Je to jasné, pretože keď sa modlíme, dovolíme Bohu, aby pôsobil v našom živote. Ako aktívnym kresťanom, často preťaženým prácou v dnešnej výkonnej spoločnosti, nám nie je ľahké uveriť, že čas strávený pred Najsvätejšou sviatosťou je skutočne tým najzmysluplnejšie využitým časom.

Aj Matka Tereza mala tento problém. Otec Brian Kolodiejchuk MC, postulátor jej procesu blahorečenia a svätorečenia, píše vo svojej čitateľsky úspešnej knihe *Kde je láska, tam je Boh*, že počas stretnutia kapituly v roku 1973 vyslovila jedna jej sestra takúto prosbu: „Matka, každý deň chceme mať hodinu poklony.“ Prvá reakcia Matky Terezy bola: „To je nemožné, máme príliš veľa práce; chorí, zomierajúci, malomocní, deti!“

*S*estry to však napriek tomu skúsili a Matka Tereza mohla dosvedčiť: „Odvtedy máme oveľa väčšiu, vrúcnejšiu lásku k Ježišovi a oveľa väčšiu a chápacejšiu lásku medzi sebou navzájom. Ba ešte viac: poklona prehĺbila našu lásku k chudobným. Lepšie chápeme ich utrpenia a ich potreby. Áno, a ešte viac: máme tak veľa úžasných povolání! Stále hovorím: je to plod Eucharistie; prichádza to z Kristovej prítomnosti, z našej poklony.“

*D*ojímavé svedectvo nám zanechal sv. pápež Ján Pavol II. Andrzej kardinál Deskur (1924-2011), ktorý ešte ako študent poznal Karola Wojtyłu, si spomína: „Keď bol Karol v kaplnke, počuli sme ho hovoriť, akoby sa rozprával s inou osobou.“ Už ako kňaz, potom aj ako biskup a pápež strávil mnoho hodín na kolenách pred Najsvätejšou sviatosťou. Sám dosvedčuje: „Na to, aby sme žili z Eucharistie, musíme stráviť veľa času v modlitbe pred Najsvätejšou sviatosťou. To zakusujem každý deň. Tam nachádzam silu, útechu a oporu.“

Svoju neobyčajnú úctu a lásku k Najsvätejšej sviatosti prejavil Ján Pavol II. na sviatok Najsvätejšieho Kristovho tela a krvi, pri jeho poslednej procesii 10. júna 2004. Keďže už nedokázal sám kráčať, išiel na otvorenom vozidle. Jeho ceremoniár Mons. Konrad Krajewski hovorí: „Pred jeho kľačadlom bola vystavená monštrancia s Najsvätejšou sviatosťou. Počas procesie sa pápež obrátil ku mne a po poľsky poprosil, že by si chcel klaknúť. No fyzicky by to už nedokázal. Čo najohľaduplnejšie som mu vysvetlil, že pre neho je nemožné a nebezpečné klaknúť si, keďže vozidlo sa počas jazdy kývalo. Reakciou na to bolo jeho známe tiché, zamrmlanie. Po chvíli však znovu zopakoval: ‚Chcem si klaknúť.‘ Ja som mu to s ťažkým srdcom musel znova zamietnuť. Navrhol som, aby radšej počkal, kým nebude Santa Maria Maggiore už celkom blízko. Opäť som počul ‚zašomranie‘. O čosi neskôr však s rozhodnosťou po poľsky zvolal: ‚Tu je Ježiš! Prosím ...!‘ Už viac nebolo možné odporovať mu. S veľkými ťažkosťami sme mu pomohli klaknúť si. Pápež sa pevne držal okraja kľačadla a tak sa pokúšal podpierať. A my sme sa stali svedkami veľkého prejavu viery.“

*P*oklonu ako odkaz svojho biskupského pôsobenia zanechal svojej arcidiecéze Joachim kardinál Meisner. Pán v monštrancii je vo dne v noci vystavený v Maternushause v centre Kolína. Ako emeritný biskup sa sám kardinál zaraďuje do radu kľaňateľov vždy, keď môže. Pri svojej rozlúčkovej kázni v kolínskom dóme 9. marca 2014 povedal:

„Človek na kolenách pred Bohom je čosi veľmi veľké. Kto sa klania, stojí na správnom mieste, má v realite zmysel pre proporciu a mieru. Prijíma, že je človekom, a nie Bohom. To je čistá pravda a spravodlivosť. Poklona je začiatok každého zdravého ľudského sebedomia. Kde si ale pri poklone človek klaká na kolená, tam je posväcovaný a tam získava úroveň.“

*N*echajme sa na nasledovných stranách zapáliť svedectvami a s novým elánom sa rozhodnime pre poklonu. Celý náš život sa zmení. Pre tých z Vás, milí čitatelia, ktorí máte ešte málo skúseností s tichou adoráciou, Vám prikladáme letáčik sv. Antona Máriu Clareta (1807-1870) s povzbudením, ako môžeme dobre využiť čas ticha pred Pánom. Panna Mária, ktorá sa najviac klaňala, tých, ktorí ju o to poprosia, vezme za ruku a naučí ich, ako sa klaňať jej Synovi.

Svätý rímsky žobrák

Benedikt Labre (1748-1783), otrhaný francúzsky pútnik a žobrák, navonok nie je práve najpríťažlivejší spomedzi svätých. No stretávame v ňom dušu neobyčajne čistú, ktorá zanechala všetko, čo nebol Kristus.

„A vôbec všetko pokladám za stratu pre vznešenosť poznania Krista Ježiša, môjho Pána. Preň som všetko stratil a pokladám za odpadky, aby som získal Krista ...“ (Flp 3,8).

Práve v tejto dnešnej dobe, ktorá celkovo stratila zmysel bázne pred Bohom a zmysel vnútorného sústredenia, nám chce tento veľký muž poklony povedať niečo dôležité.

*B*enedikt Jozef sa narodil ako najstaršie z pätnástich detí v jednoduchej roľníckej rodine v severofrancúzskej dedinke Amettes-en-Artois. Už čoskoro si všimli jeho miernu poslušnosť a uzavretú povahu; chlapec mal na mysli len jedno: milovať Boha celým srdcom. Preto poslali rodičia svojho dvanásťročného syna k strýkovi, ktorý bol farárom, aby sa aj Benedikt stal diecéznym kňazom. Tam sa tento mladík pevne rozhodol stať sa svätým a „*nenechať sa od toho odradiť žiadnou ťažkosťou, ktorú by musel prekonať*“. Benedikt sa chcel stať mníchom, a to v čo možno najprísnejšom ráde. Preto sa roku 1766 ako osemnásťročný vydal do neďalekého kartuziánskeho kláštora, kde ho však odmietli prijať. Nasledovali viaceré ponížujúce a neúspešné pokusy vstupu do kláštora; vždy pokladali jeho zdravie za príliš slabé a jeho názory na pokánie za príliš prehnané. Mládenec však napriek tomu veril v Božie riadenie tak silno, že sa nenechal odradiť. Nakoniec ho prijali trapisti zo Sept-Fons v srdci Francúzska a tu si hneď všimli, ako veľmi už vtedy Benedikta priťahovala podivuhodná prítomnosť Pána v Eucharistii: „*Čas, ktorý mal k dispozícii – okrem spoločných modlitieb, strávil pred Najsvätejšou sviatosťou.*“ Keď ho nakoniec aj odtiaľto poslali preč, vydal sa hľadajúci mladík v lete roku 1770 smerom do Talianska v presvedčení, že tam nájde svoj kláštor.

Počas putovania Francúzskom ho v dedinke Dardilly neďaleko Lyonu prijala roľnícka rodina Vianneyovcov. Boli to starí rodičia Jána Vianneya, budúceho svätého farára z Arsu.

Dvadsaťdvaročný Benedikt spoznal svoje skutočné povolanie: byť ustavičným pútnikom, živým znakom „putujúcej Cirkvi“. Čo v očiach sveta znamenalo hanbu a nešťastie, to si on kvôli Kristovi sám dobrovoľne zvolil: byť bez vlasti, dokonale chudobným a osamoteným, byť opovrhovaný a zosmiešňovaný ako „blázon“ – toto pochopil Benedikt ako osobné Božie volanie. Jemu, Ukrižovanému, svojmu jedinému pokladu, sa chcel stať podobný v úplnom sebazaprení, sebazničení, v ustavičnej modlitbe a vnútornom rozjímaní. Oblečený chatrne ako žobrák, s krížom na hrudi a s ružencom okolo krku; na chrbte nosil batoh so svojím biednym imaním: Sväté písmo, breviár a

Nasledovanie Krista. Benedikt nikdy nežobral a z toho, čo mu ľudia dobrovoľne darovali, si ponechal iba to najnutnejšie. Zvyšok daroval tým, čo boli ešte chudobnejší ako on. Takto chodil od jedného pútnického miesta k druhému. So zvláštnou záľubou sa zdržiaval v mariánskej svätyni v Lorete; pri putovaní sa dostal do mesta Einsiedeln (Švajčiarsko) a do Santiaga de Compostela; údajne za svojho života prešiel pešo 30 000 kilometrov! Roku 1799 sa nakoniec 29-ročný Benedikt usadil v Ríme.

„Štyridsaťhodinový chudák“

Jeho skutočným prístreším boli kostoly a baziliky, jeho typickým miestom lavica pre prijímajúcich pri svätostánku; tam ho vídali od svitu až do večera, niekedy až do noci – kľačiaceho bez pohnutia a pohrúženého do sústredenej modlitby. V ktoromkoľvek z rímskych chrámov bola Oltárna sviatosť vystavená k ustavičnej poklone alebo k „štyridsaťhodinovej modlitbe“, tam to Benedikta vždy priťahovalo. Jeho spovedník don Giuseppe Marconi neskôr napísal: „*Jeho dôvera a odovzdanosť Pánovi prítomnému v Eucharistii sa dá len ťažko vyjadriť slovami. V každom prípade ho podľa toho nazývali tí, čo ho poznali: Chudák štyridsaťhodinovej modlitby.*“

„*Ani veľké vzdialenosti, ani lejaky, ľadové zimy či horúce letné páľavy ho nemohli zadržať, hoci bol len chatrne oblečený a obutý. Celé dni strávil pred oltárom na kolenách a už len samotný jeho zjav vypovedal o ohni, ktorý mu horel v srdci.*“

Ľudia, ktorí ho videli, boli doslova zapálení postojom a sústredením – „nemou kázňou“ tohto zvlášť pokorného muža. Keď si tento žobrák prečítal kúsok z duchovných textov, uprene sa zahľad na svätú hostiu alebo sa s rukami zopätými na hrudi a so zavretými očami pohrúžil do vnútorného rozjímania o Božích tajomstvách, predovšetkým o Ježišovom utrpení. „*Keď meditujem nad umučením Pána, som zároveň ponorený do najväčšieho tajomstva Najsvätejšej Trojice.*“ Jeho bledá tvár sa potom akoby zapálila a vyžarovala pokoj. Len keď si tento svätý žobrák myslel, že je pred Najsvätejšou sviatosťou sám, potichu a s veľkou láskou sa prihovoral Pánovi: „*Zmiluj sa nado mnou, zmiluj sa... Daj tento kríž mne... Na tvojich pleciach nie je na správnom mieste.*“

Niektorých kňazov tento výjav tak veľmi dojal, že sa im – v porovnaní s chladom vlastného srdca – tísli do očí slzy ľúlosti. V posledných rokoch Benedikt viackrát do týždňa, takmer vždy so slzami v očiach, prijímal sväté prijímanie, ministroval pri svätej omši alebo sprevádzal kňazov pri ich činnostiach a Rimanov vždy znovu dojímala jeho eucharistická láska, ktorá hľadala Pánovu blízkosť v každom okamihu.

Často pozorovali tohto žobráka v extázach modlitby; pokiaľ to však len šlo, Benedikt veľmi dbal na to, aby zostal celkom nenápadný a nepoznaný. Keď v lete 1780 horúčková epidémia vyprázdnila kostoly a vyludnila ulice mesta, Benedikt sám nahradil chýbajúcich klaňateľov pred Najsvätejšou sviatosťou a svoj post neopustil ani vtedy, keď aj jeho samého prepadla horúčka.

O vdákyvzdaní po svätom prijímaní Benedikt povedal:

„S najväčším sústredením si najprv vo svojom vnútri vzbudím vieru v skutočnú a osobnú prítomnosť Ježiša Krista v mojom srdci a klaniam sa mu tak pokorne a úctivo, ako to len dokážem. Potom postavím vznešenosť môjho božského host'a oproti svojej ničote, svojej hriešnosti a s údivom žasnom nad pokornou blahosklonnosťou a nekonečnou láskou môjho Ježiša. Potom sa modlím: „Ježiš môj, daj, aby som sa zriekol sám seba a žil iba v tebe! Nech ma postretne čokoľvek, od teba to chcem prijať. Milostivo zhladni na mňa, aby som Ťa miloval; volaj ma, aby som na teba hľadel a aby som Ťa večne vlastnil.““

V posledných dvoch rokoch života tento svätec, posiaty ranami, už nemohol byť neustále na poklone; bránila mu v tom choroba a celková telesná vysilenosť. Tu mu Boh vyšiel na pomoc a jeho túžbu adorať splnil milosťou bilokácie. Mnohí veriaci pod prísahou potvrdili, že v tom alebo inom z rímskych kostolov videli celý deň tohto žobráka pred Najsvätejšou sviatosťou, hoci on sám ležal chorý na lôžku.

Začiatkom Svätého týždňa roku 1783 sa mal tento ešte len 35-ročný muž už veľmi zle. V stredu, v deň svojej smrti, sa smrteľne bledý a vysilený Benedikt dlho modlil vo svojom obľúbenom kostole Santa Maria ai Monti, kým ho nápor slabosti neprinútil, aby sa s vypätím všetkých síl dostal von. Tu na schodoch odpadol a jeden dobrý priateľ ho, už zomierajúceho, odniesol do svojho neďalekého bytu. O šiestej podvečer 16. apríla, keď rímske zvony vyzváňali na Salve Regina, zomrel Benedikt Labre, ktorý sa stal podobným ukrižovanému Spasiteľovi dokonca aj rysmi svojej tváre. Deti, ktoré sa tomuto „poverello delle quarant' ore“ – „chudákovi štyridsaťhodinovej modlitby“ často posmievali, sa teraz rozutekali po uliciach mesta a ohlasovali: „Svätec je mŕtvy!“ O obľube tohto žobráka medzi obyvateľmi Ríma svedčí aj to, že v týchto veľkonočných dňoch prichádzali obrovské zástupy ľudí k jeho mŕtvemu telu vystavenému v kostole. Takúto účasť ľudu nevidel Rím dokonca ani na pohrebe svätého Filipa Neriho.

Prameň: Maria Mazzei, Die Schritte der Heiligen hallen lange nach.
Der heilige Benedikt Joseph Labre (1748-1783), Rom.

*„Boh je ku mne taký dobrý, že ja nikdy nebudem môcť dosť urobiť pre neho ...
Všetko, čo sa dá pre Krísta vytrpieť, je veľmi málo!“*

Benedikt Labre „patril“ tak veľmi ku kostolu Santa Maria ai Monti neďaleko baziliky Santa Maria Maggiore, že štyri dni po smrti v ňom uložili jeho telesné pozostatky, ktoré sa tam dodnes uctievaajú. Na príhovor svätca sa stalo v priebehu desiatich týždňov 136 zázrakov, uzdravení a obrátení.

Madre Sacramento

V úplne inom svete, než v akom sme videli svätého žobráka z Ríma, žila španielska šľachtičná Mária Michaela od Najsvätejšej sviatosti (1809-1865).

Život zakladateľky rádu bol natolko spätý s tajomstvom Eucharistie, že ju jednoducho všetci volali Madre Sacramento. Sama vyznáva: „Keď vidím vystavenú Oltárnu sviatosť, som najšťastnejším stvorením na svete.“ Po desiatich rokoch neustáleho prenasledovania sa stala veľaváženou radkyňou mnohých známych španielskych biskupov a iných osobností vtedajšej doby.

*G*rófka Mária Michaela Desmáisieres sa narodila v roku 1809 v Madride. Spolu so svojimi tromá súrodencami bola vychovávaná v katolíckom duchu podľa prísnej etikety španielskej vysokej šľachty. Bola veľmi živá, temperamentná a bystrá. Už od mladosti mala citlivé srdce, hlavne pokiaľ išlo o potreby ľudí v núdzi. Podporovaná svojou matkou sa začala táto mladá grófka starať o chudobných, hoci „ju odpudzovala ich špina“. Zároveň sa prejavovala jej veľká láska k Sedembolestnej, k Ukrižovanému a k Najsvätejšej oltárnej sviatosti: „Často som chodievala do kostola, aby som mu (Ježišovi) robila spoločnosť. Bežne som tam trávila dve až tri hodiny, ktoré mi ubehli ako voda.“ Jej veľká túžba – „vzdelávať chudobných, zachraňovať ich duše, aby milovali a klaňali sa Najsvätejšej sviatosti“ – ju viedla k tomu, aby ako 36-ročná otvorila v Madride Dom našej milej Panej opustených. Cieľom tohto inštitútu bolo priviesť k viere dievčatá v ohrození a tie, ktoré už boli prostitútkami, aby mohli aj ony opäť viesť usporiadaný život.

*Z*vyčajne sa Michaela v skorých ranných hodinách zdržiavala v kostole, a potom navštevovala chudobných a chorých. Vďaka vlastným materiálnym prostriedkom a veľkej láske k Najsvätejšej sviatosti oltárnej s umeleckým vkusom zariaďovala kaplnky; v Paríži a v Bruseli založila skupiny, ktoré pravidelne chodili na poklonu. Keď dosiahla, že tam ľudia vo dne v noci prinášali zadostučenie eucharistickému Bohu, plakala od radosti: „Už len myšlienka na to, že Pán stále ostáva s nami, je pre mňa čosi veľmi výnimočné. Napĺňa ma veľká túžba, aby som sa – podľa možnosti – od neho nikdy v živote neodlúčila. Kiežby ho tu chceli všetci navštíviť a učili sa ho milovať!“

Keď začala Michaela denne pristupovať k sv. prijímaniu, vo svojej šľachetnej duši stále jasnejšie cítila Božie volanie. Prešlo však až päť rokov vnútorného boja, kým grófka konečne zanechala všetky svetské povinnosti a vzdala sa luxusu spoločenského života, ktorý – okrem iného – predstavoval jazdenie, cestovanie kočom, večierky a bály, koncerty i divadelné predstavenia, čo neodmysliteľne dotvárala aj príslušná a nákladná grófkina garderóba. Pán však dal Michaele v modlitbe spoznať, že jej chce zveriť vedenie centra pre padlé dievčatá: „Pre moje dielo chcem práve teba.“ A tak sa v roku 1850 štyridsaťjedenročná Michaela presťahovala do Domu našej milej Panej opustených, aby sa ako matka obetovala zatiaľ pre 40 problémových dievčat.

„Najsvätejšia sviatosť oltárna

je mojím útočiskom vo všetkom“

Tento odvážny krok, ktorému Michaelina rodina ani nerozumela, ani ho neschvaľovala, bol zároveň skromným začiatkom jej budúceho spoločenstva sestier Služobníč Najsvätejšej sviatosti oltárnej a lásky k blíznym. Pokiaľ išlo o udržiavanie prvých domov, ale aj vedomé bolestné prežívanie vlastnej neschopnosti, Michaela ako predstavená celkom dôverovala svojmu Pánovi v svätostánku. Prichádzala k nemu ako k svojmu najlepšiemu priateľovi: *„Často sa približujem k Bohu s obavami a pochybnosťami, pretože keď on neurobí pre mňa všetko, ja nie som schopná ničoho. Preto idem k nemu ako malé dieťa, aby ma držal za ruku a sám všetko dokonal. Nech ide o veľké či malé veci, zvyknem hovoriť: Budem sa o tom rozprávať s Pánom. Budem ho za vás prosiť. Boh to pre mňa urobí. A naozaj: On robí pre mňa všetko.“* Pri poklone vyprosila niekoľko mimoriadnych milostí fyzického uzdravenia pre seba i pre druhých. Tu čerpala svetlo pre tých, čo jej boli zverení, i útechu a silu vo všetkých protivenstvách.

Často sa Madre Sacramento nachádzala v bolestnej finančnej núdzi, keďže vlastná rodina jej neposkytla žiadnu podporu a majetok, ktorý spravovala, ani zďaleka nepostačoval na pokrytie výdavkov. *„Jedného dňa sme nemali vôbec nič, čo by sa dalo jesť, a bolo nás v dome sedemdesiat. Bolo už dvanásť hodín a mne tiekli po líkach slzy, keď som kľáčala pri oltári a klopala na dvierka svätostánku: Pozri sa, Pane môj, Bože môj, nemáme čo jesť! Pane, keď ti tento dom neslúži na slávu, som pripravená na to, aby sa zavrel...“* A vtedy počula pri dverách hlas istého kňaza, ktorý si chcel pozrieť jej centrum. Matke Michaele vyjadril po prehliadke svoj obdiv a ona dosvedčila: *„Dal mi veľkú bankovku a dve mince. O jednej už malo naše centrum na stole dobrý obed.“* Všeobecná nedôvera, dokonca osočovanie a útoky aj zo strany Cirkvi nenechali dlho na seba čakať, keďže táto svätica vynakladala veľké úsilie na zmenu života mladých žien pochybnej povesti. Situácia sa utíšila, keď sa v roku 1857 ujal jej duchovného vedenia sv. Anton Mária Claret. Michaela pochopila: *„Všetky tieto utrpenia slúžili na to, aby som v slzách strávila veľa hodín pri oltári.“*

Stalo sa, že raz jej chcel zodpovedný farár dokonca z kaplnky zobrať Najsvätejšiu sviatosť oltárnu, ktorú ale ona bránila ako svoj vlastný život: *„Ctihodný otcе, keď Pán opustí tento dom, budem ho nasledovať. Bez neho tu nezostanem ani hodinu. Nič a nikto ma neprinúti k tomu, aby som sa od neho odlúčila...“* Mnohí muži nevedeli Matke Michaele odpustiť, že im „odviedla to ich dievča“ priamo z ulice či z verejného domu, a chceli ju preto pripraviť o život. Ona však dosiahla, že sa niektoré z verejných domov dokonca zatvorili, čo v určitých kruhoch vyvolalo ešte väčšiu nenávisť a túžbu po pomste. Táto reholníčka často vnútorne vnímala varujúce pokyny od eucharistického Pána, alebo zostala bez akéhokoľvek zranenia aj vtedy, keď cez otvorené okno do miestnosti vletel ostrý špicatý sochor, ktorý ju mal zabiť. Ba i medzi samotnými dievčatami sa našli také, čo sa ju pokúšali prebodnúť alebo otráviť. Madre Sacramento však pokojne vravievala: *„S Pánom v Najsvätejšej sviatosti sa ničoho nebojím. Cítim odvahu a silu na všetko.“* Keď vypukla vo Valencii cholera, sama sa pri ošetrovaní chorých nakazila ešte skôr, než stihla prísť do tamojšieho centra, aby utešovala vyčerpané sestry. Madre Sacramento zomrela 24. augusta 1865 vo veku 56 rokov.

Prameň: Saint Maria Micaela of the Most Holy Sacrament, Autobiography, Generalate of the Sisters Adorers, Rom.

*„Videla som raz svoje srdce, ako sa premenilo
na malé cibórium, v ktorom bolo veľa konsekrovaných hostií.
Niektoré z nich boli žiarivejšie než ostatné.
Pochopila som, že to boli hostie, ktoré som prijala
po lepšej príprave na sväté prijímanie.
Celú hodinu som bola naplnená úžasom nad týmto
tajomstvom a rozhodla som sa pripravovať na sväté
prijímanie odteraz lepšie.“*

*„Prijala som meno ‚Sacramento‘,
aby všetci, ktorí sa na mňa obrátia,
si spomenuli na neho.“*

Až do posledného kúta zeme

*Conchita z Mexika (1862-1937) – o jej bohatom živote sme už viackrát
v našom časopise písali (Víťazstvo Srdca č. 34, 39, 102) – bola už od detstva
zaľúbená do svätej Eucharistie. Jej prianím bolo stráviť dlhé hodiny
na poklone pred svätostánkom, ale ako matke deviatich detí jej to nebolo dopriate.
Zato ale zjavil Boh tejto veľkej mystičke jeden z úmyslov svojho Srdca:
založiť kongregáciu, ktorá sa bude klaňať Najsvätejšej sviatosti vo dne v noci.
V Ríme sme mali možnosť hovoriť s matkou predstavenou
a niektorými sestrami „Suore della Croce del Sacro Cuore di Gesù“
(Sestier od kríža najsvätejšieho Srdca Ježišovho)
a nechali sme sa obdarovať ich hlbokými skúsenosťami.*

MATKA GENOVÉVA, MOHLI BY STE NÁM POVEDAŤ NIEČO O VZNIKU A O CIEĽOCH
VÁŠHO SPOLOČENSTVA?

*M*atka Genovéva:

*Začiatky našej kongregácie sa vzťahujú na Ježišove slová adresované Conchite: „Dcéra, prajem si
združenie osôb, ktoré by sa neprestajne, striedajúc sa každú hodinu vo dne v noci, klaňali môjmu
Srdcu na kríži; áno, vo dne v noci. Na tieto duše vylejem prúdy milostí.“*

*Keď Conchita pochopila zmysel tohto poverenia, odpovedala Ježišovi, že je to príliš ťažké. Ježiš však
na tom trval: „Dám im moju milosť! Dcéra moja, moje srdce býva vo svete také osamotené: moje uši
počujú kroky, no tie doznejú v diaľke a nikto ma neprichádza pozdraviť, aby uhasil oheň mojej lásky,
oheň, ktorý ma stravuje. Nik neprichádza, aby prijal milosti a aby ma utešil v mojej osamelosti. Som*

smädný po úteche a po tom, aby som bol prijatý. Na koho sa môžem obrátiť, aby som to dostal? Na teba, dcéra moja, a na tých niekoľko duší, ktoré s horlivosťou hľadajú môj svätostánok, aby mi robili spoločnosť a zdieľali sa so mnou o môj eucharistický život.“

Páter Mir, duchovný otec Conchity, chcel splniť Ježišovo pranie a podnikol potrebné kroky na založenie kongregácie poklony. Keď sa 3. mája 1897 v Mexiko City počas slávnostnej svätej omše v malej kaplnke zasvätili Panne Márii prvé tri sestry, bola tam prítomná aj Conchita. Napriek všetkému ani Conchitin manžel nevedel, že počiatok a duch tohto nového spoločenstva boli zjavené jeho manželke. Dnes existuje 19 kláštorov poklony v Mexiku, USA, v Guatemale, El Salvádore, Kostarike, v Hondurase a v Ríme.

AKO PREBIEHA VÁŠ DEŇ V KLÁŠTORE?

*M*atka Genovéva:

Našou prvou úlohou je poklona, počas ktorej v mene celého ľudstva prinášame zmiernu obeť za ľahostajnosť k Ježišovi v Najsvätejšej sviatosti. Popri svätej omši, ruženci a modlitbe liturgie hodín na posvätenie času má ešte každá sestra hodinu poklony cez deň a hodinu poklony v noci. Naše domy opúšťame iba vtedy, ak je to naozaj nevyhnutné; napríklad, keď musí ísť niektorá sestra k lekárovi alebo ak sú naši rodičia ťažko chorí. Popri našich každodenných prácach, ako je upratovanie, pranie a varenie, ešte šijeme a pracujeme na prekladoch.

MNOHÍ ĽUDIA SI KLADÚ OTÁZKU, AKO SA NIEKTO MÔŽE ROZHODNÚŤ PRE ŽIVOT, V KTOROM SA ZRIEKNE SKORO VŠETKÝCH KRÁS A RADOSTÍ TOHTO SVETA.

*S*r. Mária Antónia:

Moje detstvo a mladosť prebehli podobne ako u mnohých mojich priateľov z Mexika. Vyrástla som v rodine s trinástimi súrodencami a aj ja som snívala o harmonickej rodine. Môj snúbenec bol veľmi dobrým mužom; spolu sme sa modlili a našu lásku a náš vzťah sme žili čisto. Svadbu sme mali dopodrobna premyslenú a pripravenú. Už sme mali kúpený aj dom so záhradou, keď do môjho života zrazu zasiahol Boh. Môj nastávajúci ma pozval, aby som s ním išla na poklonu, čo pre nás nebolo ničím výnimočným. Ale predsa som v tento deň zažila niečo, čo som predtým nepoznala: Božiu lásku ku mne; takú veľkú lásku, že láska k môjmu snúbencovi popri nej vybledla a ja som stála pred rozhodnutím: Boh, alebo človek? Keď sme opustili kostol, priznala som sa môjmu partnerovi, že som sa zalúbila do druhého muža. „Kto je to? Budem o teba bojovať!“ – „Ježiš,“ povedala som. So slzami v očiach odpovedal: „S Bohom nemôžem bojovať, ale budem na teba čakať.“

Vstúpila som k Misionárkam Matky Božej z Guadalupe a Ducha Svätého, ktoré majú za úlohu evanjelizovať. Môj život bol naplnený prekypujúcou milosťou, no Boh znova zaklopal na moje srdce. Bola som na ceste s kňazom a niekoľkými sestrami, aby sme Božie slovo hlásali ľuďom v odľahlých dedinách. Keď sme sa večer museli vrátiť späť, ani zďaleka sa nám nepodarilo navštíviť všetky dediny, v ktorých na nás čakali. Naliehala som, aby sme pokračovali v ceste ďalej, ale musela som uznať, že by sme to ani pri najlepšej vôli nestihli. To ma naplnilo takou veľkou bolesťou, že som sa rozplakala a nevedela som sa utíšiť. V mojom srdci ostala znepokojujúca otázka: „Ako môžem zastihnúť všetkých ľudí, aby som im mohla hlásať evanjelium? Existuje nejaká možnosť, ako by som pre Ježiša mohla pracovať na celom svete?“

Po mnohých hodinách strávených v modlitbe a s pomocou dobrého kňaza som pochopila Božiu odpoveď: „Áno, existuje miesto, z ktorého prenikneš až do posledného kúta zeme. Toto miesto je pred Najsvätejšou oltárnou sviatosťou. Tu sa môžeš modliť za kňazov, dokonca za všetkých ľudí a nasledo-

vať Ježiša v jeho kňazskej odovzdanosti: „... pre nich sa ja sám posväcujem, aby boli aj oni posvätení v pravde“ (Jn 17,19).“ V odlúčenosti od sveta, v samote s Bohom; On sám rozširuje moje srdce, ktoré stvoril na to, aby prijalo jeho, aby prijalo jeho pravú lásku, ktorá si ma vyvolila a na ktorú chcem celou mojou bytosťou odpovedať. Som nevýslovne šťastná, že môžem žiť pre túto lásku a že pred Bohom môžem byť ako Mojžiš a orodovať za ľudí.

PREZRADILI BY STE NÁM NIEČO Z VÁŠHO TAJOMSTVA; AKO SA VY OSOBNĚ MODLÍTE PRI POKLONE?

*M*atka Genovéva:

Keď vkročím do kaplnky, najprv si uvedomím, pred kým kľačím. Potom dám Ježišovi bozk. Prečítam mu mená osôb, ktoré ma poprosili o modlitbu, a predložím mu ich úmysly. Keď som veľmi zaneprázdnená alebo keď som urobila nejakú chybu, hovorím o tom s Ježišom, aby som sa upokojila a mohla byť úplne pri ňom. Potom si prečítam vo Svätom písme, pretože Božie slovo našu dušu živí, dáva jej inšpiráciu a formuje ju. Zvyšok času jednoducho v tichu pri ňom zotrívam. Skôr než odídem, prosím ho o milosť, aby som pri všetkom, čo teraz musím robiť, dokázala zostať v jeho prítomnosti.

*S*r. Tereza sa vo svojich 82 rokoch môže spätne pozrieť na takmer šesť desaťročí ustavičnej poklony: Poklona je tým momentom, v ktorom ako pokrstení ľudia žijeme náš kňazský život. Prihovárame sa za druhých a robíme to, čo robí Kristus na kríži: Kristus sa na kríži obetuje, aby oslávil Otca a zachránil duše. Cez poklonu sa zjednocujeme s Kristom a vyprosujeme milosť pre kňazov a pre duše. Klaniame sa, aby sme tak priniesli zmiernu obeť za hriešnikov vo svete a aby sme utešili Ježišovo Srdce. Kto si však myslí, že sa náš život odohráva v extázach a prebieha v ustavičnej pohode, ten sa v každom prípade veľmi mylí. Je to život vo viere, pretože iba zriedka vidíme plody našej odovzdanosti, a predsa smieme zakúsiť, že máme hlboko naplnený život.

Už 58 rokov chodím vo dne v noci na poklonu, a nechcela by som vynechať ani jeden z týchto rokov, pretože je to čosi veľmi pekné: stáť pod krížom ako Mária, a tak pomáhať kňazom získavať duše pre Ježiša. Mojm povoláním a mojou radosťou je žiť kňazsky, to znamená, všetko obetovať – malé i veľké veci. Vždy vtedy, keď sa mi moja cesta zdala byť nezmyselná, Pán mi opätovne dal vnútornú istotu: „To, čo robíš, je niečo veľké.“

Láska k Eucharistii v Strednej Ázii

Na pozvanie arcibiskupa Tomáša Petu účinkujú naši misionári od roku 2003 v Astane, v hlavnom meste Kazachstanu. Sr. Notburga, misionárka „prvej hodiny“, už sedem rokov pracuje ako sekretárka kazašskej biskupskej konferencie a aj naša sr. Madeleine od roku 2006 už osem rokov pôsobí v biskupskej kúrii. Za tie roky majú obidve veľa dojímavých zážitkov z poklony v neďalekej katedrále, kde sa veriaci z 23 farností už 12 rokov vo dne v noci klaňajú Najsvätejšej sviatosti.

„Bez večnej poklony by bola naša diecéza mŕtva,“ zdôraznil arcibiskup Peta v interview so sr. Madeleine v júli 2014, keď sa medziiným spätne zahľadela na začiatky tohto eucharistického hnutia: „Keď bol Jan Pawel Lenga v roku 1991 vymenovaný za biskupa Strednej Ázie a videl, ako málo kňazov

a sestier bolo na tomto obrovskom území, rozhodol sa túto veľkú diecézu (vtedy do nej patrilo päť krajín: Kazachstan, Uzbekistan, Kirgizstan, Tadžikistan a Turkmenistan) slávnostne zasvätiť Panne Márii. Pre mariánske zasvätenie Kazachstanu a strednej Ázie si biskup Lenga 25. júna 1995 v mojej vtedajšej farnosti Ozornoje vybral Kráľovnú pokoja, ktorá bola už rok predtým určená za patrónku celej krajiny aj so sv. Abrahámom, druhým národným svätým tejto krajiny. Čoskoro nato odcestoval biskup Lenga do USA, kde navštívil mnohé farnosti. Akonáhle sa vrátil, hneď mi povedal: *„Videl som v Amerike veľa kaplniek poklony. Začni s tým aj ty tu v Ozornoje.“* Ale úprimne povedané, vtedy som ešte málo chápal význam poklony, hoci som bol už 19 rokov kňazom. Odrádzala ma už aj tá skutočnosť, že Ozornoje bola len malá dedinka so 700 obyvateľmi, z ktorých živý vzťah k Ježišovi malo menej ako 200 veriacich. Biskupovi som neodpovedal nič, ale pomyslel som si: *„Karaganda alebo Alma-Ata sú veľké farnosti. Ale práve v tomto našom malom hniezde organizovať poklonu od rána do večera, to je nemožné.“*

Tak to išlo asi pol roka a vždy, keď sa biskup u nás zastavil, a to bolo dosť často, ešte pred zvitáním sa obrátil na mňa stále s rovnakou otázkou: *„Už máte poklonu?“*

„Zamilujte sa do Najsvätejšej sviatosti!“

V tom čase sme pravidelne dostávali časopis *Hlas Kráľovnej pokoja* o zjaveniach Panny Márie v Medžugorí. Cirkev sa k tomu doteraz záväzne nevyjadrila a ja v žiadnom prípade nechcem predbiehať; no ľudia sú slobodní, ak chcú navštíviť toto pútnické miesto. Muselo to asi tak byť, že som si práve v tom čase prečítal posolstvo Matky Božej: *„Zamilujte sa do Najsvätejšej sviatosti! Kľaňajte sa jej vo vašich farnostiach!“*

To bola tá potrebná inšpirácia! Už som sa netrúfal myšlienkami, či sa to celé podarí, alebo nie. Hneď som sa ponáhľal do kláštora Služobník Nepoškvrneného počatia Panny Márie a rozhodne som im povedal: *„Sestry, musíme sa dať do toho! Pozrite sa, čo je tu napísané!“*

Slová ‚Gospy‘ ma presvedčili. Skutočne sa mi neuveriteľne rýchlo podarilo nájsť nutný počet, asi sto ľudí, ktorí by boli k dispozícii na poklonu vždy na dve hodiny v mesiaci. Samozrejme, aj sestry sa s radosťou zapojili, a tak sme mali 25. marca 1996 prvú poklonu, najprv len od 10.00 do 18.00 hodiny. Zaujímavé bolo, že od slávnostného mariánskeho zasvätenia v diecéze 25. júna 1995 – presne na deň – prešlo 9 mesiacov ‚tehotenstva‘ k zrodu poklony.

Aká jasná odpoveď Panny Márie, ktorá prijala naše zasvätenie a darovala nám ‚narodené dieťa‘: poklonu!

V tomto počiatočnom období večnej poklony sa častejšie vyskytli i humorné situácie. Keď sa chcel napríklad jeden 40-ročný horlivý elektrikár pracujúci v roľníckom družstve zapísať na poklonu, na otázku, kedy je to preňho najvýhodnejšie, odpovedal: *„Hocikedy! Veď je to svätá vec!“* – *„Ale veď vy ste zamestnaný!“* – *„To nevádi, ja si nájdem čas.“* – *„Tak teda od 12.00 do 14.00 hodiny?“* – *„Ó, nie, pán farár, to sa nedá, práve vtedy je obed.“* Musel som sa zasmiať, keď som zistil, že problémom nebol jeho obed, ale problémom boli kravy, ktoré práve v tom čase bolo treba zahnať, napojiť a nakrmiť. Áno, takáto dedina má svoj vlastný životný rytmus. Ale aby sme nezabudli: ten dobrý muž si našiel vhodný čas na ‚svätú vec‘. Až kým neodišiel do Ruska, verne a pravidelne chodieval na „svoje“ dve hodiny k Najsvätejšej sviatosti.

Netrvalo dlho a mohol som sa presvedčiť, že poklona sa stala najdôležitejšou pastoračnou udalosťou a najväčším požehnaním pre našu farnosť. Som si istý, že bez poklony, ktorá trvá už 18 rokov, by bolo Ozornoje duchovne veľmi chudobné.“

„Toto ‚dieťa‘ si nenechám zabiť!“

„V roku 1999 som potom prišiel ako apoštolský administrátor do Astany a aj tu mi bolo navrhnuté: *„Otvorte večnú poklonu Najsvätejšej sviatosti pre celú diecézu!“* Samozrejme, nápad sa mi veľmi páčil, veď som už z dediny Ozornoje vedel, aké požehnanie z poklony plynie. Odkiaľ však vziať toľkých ľudí na poklonu, keď na nedeľnú svätú omšu chodilo len okolo 300 veriacich!? Hoci sa vytvorila jedna skupina, ktorá bola ochotná podieľať sa na poklone, stále ešte chýbali ďalší klaňatelia. Okrem toho niektorí kňazi namietali: *„Ako to bude vyzerat' s ubytovaním a stravou pre ľudí, ktorí prídu z okolitých farností? Je to naozaj nutné, aby ľudia museli chodiť na poklonu do hlavného mesta? Nie je Pán prítomný aj vo farských kostoloch?“* Napriek tomu som zostal presvedčený: *„S Božou pomocou začneme TERAZ s večnou poklonou. Toto ‚dieťa‘ si nenechám zabiť!“* Odpor sa pomaly utíšil a 14. apríla 2002 sa v katedrále v Astane začala večná poklona Najsvätejšej sviatosti. Opäť tu bolo čosi zaujímavé: pri návšteve pápeža v septembri 2001 Ján Pavol II. zasvätil Kazachstan Panne Márii tou istou modlitbou ako biskup Lenga v roku 1995. Odo dňa zasvätenia až po začiatok poklony prešlo presne 7 mesiacov. Sedemmesačné dieťa je však životaschopné! Tak nám Panna Mária v Astane pripravila ten istý obrovský dar ako v Ozornoje: *„novonarodené dieťa, poklona každý deň, každú hodinu až do dnešného dňa.“*

V roku 2003 zriadil, teraz už svätorečený, Ján Pavol II. arcibiskupstvo Najsvätejšej Panny Márie v Astane. Zároveň vymenoval Svätý Otec Tomáša Petu za arcibiskupa novej diecézy a za metropolitu mladej cirkevnej provincie Kazachstanu. Biskup Peta ochotne preberá poklonu za chýbajúcich veriacich klaňateľov, keď títo nemôžu na poklonu prísť. Robí tak vždy, keď môže – vo dne, ale častejšie aj v noci.

Prameň požehnaní pre celú krajinu

„Raz alebo dva razy sme zažili okamihy, keď sa zdalo, že sa všetko rozpadne a vážne som si kládol otázku, či nám vystačia sily a možnosti na to, aby sme chránili tento výnimočný spôsob poklony, ako si to od nás praje Ježiš. Predovšetkým v zime pre farníkov miešanej zostavy – mladí, starí, ženy a muži, slobodní, zo vzdialených dedín, niekedy so svojím farárom alebo rehoľnou sestrou – je ešte stále veľmi ťažké prísť do Astany pre zlé dopravné spojenie a nepriaznivé poveternostné podmienky, často v búrke, snehu a ľade. Ak z takéhoto dôvodu klaňatelia neprídu, vždy sa ešte nájdu obetaví kňazi a sestry v Astane, ktorí ich v noci zastúpia. Striedajú a menia sa aj veriaci na poklone. Ak sa niektorí odsťahujú, iní si nájdu cestu k Najsvätejšej sviatosti. Jedno však zostáva: poklony sa nesmieme vzdať! Nikdy! To by bola naša duchovná smrť. Som presvedčený, že poklona je najväčším požehnaním nielen pre všetky naše farnosti a nielen pre našu diecézu, ale poklona je pravým prameňom požehnaní pre celú krajinu.“

„Pekným plodom poklony je,“ vraví arcibiskup Tomáš Peta, „keď si nakoniec v biskupskom dome spolu sadneme k raňajkám a mnohí veriaci z farností, hlavne ľudia staršej generácie, rozprávajú zaujímavosti zo svojho života z čias prenasledovania; ako museli bojovať, aby si uchovali vieru. Bez takýchto stretnutí, ktoré sa uskutočňujú vďaka poklone, by sme sa nikdy nedozvedeli o týchto vzácnostiach, ktoré nás vzájomne posilňujú vo viere a bratskej súdržnosti.“

Už cesta je časťou jeho poklony

Na nočnej poklone Arcidiecézy Astana sa zúčastňuje 20 – 23 farností, ku ktorým patrí vždy 8 až 10 dedín. Najvzdialenejšiu dochádzku, až 850 km, majú veriaci z Lisakovska na Urale. Hoci 87-ročný ruský Nemec Wilhelm Baskal každé dva mesiace putuje zo svojej dediny Novorybenky „len“ 142 km až k Najsvätejšej sviatosti do Astany, táto namáhavá cesta je už súčasťou jeho „návštev u Ježiša“. Nech nám o tomto veľkom človeku modlitby porozpráva sr. Madeleine, ktorá ho navštívila v júni 2014 spolu s arcibiskupom Tomášom Petom a so sr. Notburgou.

*Č*asto počuť, že pri stretnutí so svätcom človek zakúsi hlboký pokoj alebo Božiu lásku. Podobne som to zažila aj ja pri stretnutí s Wilhelmom Baskalom, ktorého nazývajú Willi, keď sme ho navštívili v jeho skromnom príbytku. V tomto hlboko nábožnom mužovi sme stretli vďačnú, neobyčajne jednoduchú dušu a v jeho blízkosti sme sa všetci traja hneď cítili veľmi dobre. Vo svojom živote Willi zakúsil nepredstaviteľnú biedu všetkého druhu. Ale to málo, čo nám tento staručký muž porozprával vo svojom, pre nás ťažko zrozumiteľnom, nemeckom nárečí, bolo bez akéhokoľvek náznaku odporu a vzbury; naopak – bolo to plné miernosti a nápadnej odovzdanosti do Božej vôle.

V dedine Novorybenka, kde si založil rodinu a podnes tam ešte býva, žiaľ, nie je žiaden kostol. A tak celé desaťročia v nedeľu a cez sviatky ho jeho túžba po svätom prijímaní viedla do 43 km vzdialenej dediny Šortandy. Ale keďže tam v minulosti bolo, a ešte aj dnes je, veľmi zlé autobusové spojenie, prešiel Willi ešte donedávna – v lete, v zime, v horúčave alebo mraze – týchto 43 km pešo, len aby sa mohol zúčastniť na svätej omši a prijať sviatosti. Niekedy sa mu naskytla príležitosť, že ho niekto zviezol autom, ale nezriedka musel prejsť celú cestu tam a späť pešo.

*R*az, Wilhelm mal vtedy už vyše 80 rokov, sa rozhodol, že aj pri -45 stupňoch Celzia pôjde do kostola. Ale v ten deň sa domov vrátil polomŕtvy a jeho žena, ktorá sa bála, že cestou niekde odpadol a zomrel, naňho s plačom naliehala, aby sa už zriekol týchto dlhých ciest do vzdialeného kostola. Odvtedy Willi trpezlivo čaká, kým do jeho dediny príde kňaz. A aby sa mohol lepšie duchovne klaňať a duchovne prijať sväté prijímanie, zriadil si domáci oltárik, pred ktorým trávi v modlitbe dlhé hodiny. Každé dva mesiace prichádza tento starček do Astany na nočnú poklonu. Na toto stretnutie s eucharistickým Pánom sa starostlivo pripravuje už pol mesiaca dopredu, pretože táto nočná poklona je preňho ako púť: modlí sa za dobré počasie, aby autobus vôbec šiel; aby bol na cestách načas odhrnutý sneh, aby nezmeškal autobusové prípoje, keď musí trikrát prestupovať; aby mu zdravie vôbec dovolilo cestovať... A aby určite nezmeškal, cestuje Willi už o jeden deň skôr, len aby bol načas na „svojej“ hodine poklony. Niekedy sa stalo, že strávil pri Pánovi celú noc sám, lebo pre snehové búrky sa zaviazanými cestami nikto nedostal do Astany.

11. novembra prišiel Willi opäť na poklonu a v noci sa zdravotne už necítil dobre. Plná súcitu som mu ráno povedala: „Ujko Willi, Pán vám bohato odmení túto vašu námahu!“ Tým som myslela nočnú poklonu. Tu mi skromne odvetil: „Nie, nie, modlitba pre mňa nie je žiadnou námahou. Mám mu toho tak veľa čo povedať.“

S radosťou ukázal Willi otcovi arcibiskupovi svoj domáci oltár v skrini, kde popri všelijakých „vzácnostiach“ visí i zoznam mien s fotografiami všetkých kňazov a misionárov arcibiskupstva. „Denne, keď sa za nich modlím, Pánu Bohu menovite predkladám každého jedného kňaza. Veď sa predsa všetci musia stať svätými!“

Aj Kazachovia a moslimovia nachádzajú k nemu cestu

V Kazachstane, ktorého rozloha je 55-krát väčšia ako rozloha Slovenska, žijú mnohé národy. Katolíci tvoria náboženskú menšinu, ich počet je okolo 200 000, čo je menej ako 2% všetkých obyvateľov. Zo 17 miliónov obyvateľov je viac ako 60% Kazachov, ktorí svoju islamskú vieru veľmi nepraktizujú. Arcibiskup Peta o tom povedal: „V tejto prevažne moslimskej krajine je fascinujúca skutočnosť, že poklona nepriťahuje iba katolíkov, ale aj moslimov a tých, ktorí hľadajú Boha. Niektorí prišli ‚náhodou‘ do kaplnky večnej poklony alebo ich niekto povzbudil, aby sa tam zastavili. Iní, ktorí ani nevedeli, kto je tu prítomný alebo čo sa tu deje, tu jednoducho v tichu sedeli. Stretli sa s Kristom a stali sa katolíkmi.“

*U*ž štyri roky raz za mesiac prichádza na nočnú poklonu skupina 15 Kazašiek. Začala s tým pani Masken, učiteľka kazaštiny, u ktorej sa tento jazyk učil aj arcibiskup Peta. V roku 2008 sa cez protestantskú cirkev dostala ku katolíckej viere a po roku prípravy prijala v roku 2009 krst i prvé sväté prijímanie. O nejaký čas neskôr sa na zozname na poklone objavilo: „skupina Masken“. Dozvedeli sme sa, že Masken priviedla na nočnú poklonu svoje protestantské priateľky. Ona sama verne vytrvala, prichádzala mesiac čo mesiac, dokonca i vtedy, keď z jej priateľov neprišiel nikto a ona pred Pánom kľačala sama. Masken sa nevzdávala, modlila sa ďalej, takže postupne prichádzalo spolu s ňou na poklonu stále viac mužov a žien – všetko Kazachovia, mnohí s islamským pozadím, niektorí hľadajúci a nepokrstení, iní medzičasom už pokrstení. Jedno ale majú všetci spoločné: cítia sa priťahovaní eucharistickou milosťou a spája ich navzájom úzke priateľstvo. Ešte pred poklonou sa táto kazašská skupina väčšinou stretne pri šálke čaju s arcibiskupom Petom, ktorý si vďačne nájde čas na to, aby odpovedal na mnohé otázky týkajúce sa viery. Občas si pre nich pripraví aj krátku prednášku.

Kľáčiac vidieť Boha

*V*iacerí členovia „skupiny Masken“ sú pacientmi doktora Turanbecka Manglajeviča (68 rokov), cez ktorého sa dostali ku katolíckej viere. Tento kazašský psychiater vo vlastnom živote sám hlboko zažil zásah Božieho milosrdenstva: „Zjavne Boha nenájdu nikdy tí najlepší. Ja osobne som bol v každom prípade veľkým hriešnikom,

naplnený pocitmi viny a strachu, deprimovaný a zúfalý. Moje hriechy ma tak veľmi ťažili, že som už nevidel žiadne východisko. Po štyroch nevydarených pokusoch o samovraždu sa mi moja manželka vysmiala: *„Pozri sa na seba, si taký zlý, že ani Alah ťa nechce mať pri sebe!“*

Vtedy, približne pred 25 rokmi, som šokovaný začal hľadať Boha. Ako Kazach s islamskými koreňmi som ho, samozrejme, hľadal najskôr v mešite; rozprával som sa s mullom (islamský učenc), naučil som sa predpísané modlitby po arabsky a študoval som Korán. Moje srdce však zostalo chladné a nedotknuté. Moje hľadanie pokračovalo, až kým som nevzal do rúk Bibliu a nezačal ju čítať. Zo začiatku som ju však čítal skôr ako knihu rozprávok. Ale Boh je živý Boh a jeho slová sú tiež živé. Práve to som mal čoskoro zakúsiť aj ja sám. Mal som strach, že by sa niekto mohol dozvedieť o mojich hriechoch, a tak by som ich bol najradšej niekde pochoval. Ako dokážu katolíci pri spovedi hovoriť kňazovi o svojich hriechoch – to bola pre mňa veľká záhada. Ja som sa príliš hanbil, až kým ma slová z 50. žalmu nezasiahli ako blesk:

„Toto páchaš, Turanbeck Manglajevič, a ja by som mal mlčať? Myslíš si, že ja som ako ty: teraz ťa obviňujem a hovorím ti to do očí. Pochopte to, vy, čo zabúdate na Boha; inak ... vám nik nepomôže. Kto prináša obeť chvály, ten ma ctí;...“

Cítil som sa veľmi úboho, ale zároveň som bol pevne rozhodnutý, že nechcem ísť do pekla. Klakol som si ako dieťa a začal som sa k Bohu modliť jednoduchými slovami. Vtedy ako 44-ročný som zakúsil, že modlitba je veľká sila! A tak sa už 24 rokov modlím k Ježišovi a pýtam sa všetkých, aj svojich pacientov, ak sú pre to otvorení: *„Chceš uvidieť Boha? Ak ho chceš skutočne uvidieť, musíš ísť na kolená a začať sa modliť. Boh je ako matka, lebo on je iba láska, nekonečne trpezlivý a dobrotivý!“* Aby to zakúsili aj moji pacienti, privádzam ich do kaplnky večnej poklony v Astane, kam aj ja často chodím, pretože to potrebujem, hoci som po práci unavený a hladný a mnohí ma volajú „zradca“. Ale to nevadí. Nedávno som sa k Ježišovi po prvýkrát modlil aj za jedného nepriateľa, pretože Ježiš si to tak praje. Ja osobne čerpám silu aj zo slov Svätého písma: *„A každý, kto bude vzývať Pánovo meno, bude zachránený...“* (Joel 3,5) – takže aj Eskimák a aj Kazach ako ja!“

Záblesk svetla v mojej duši

„Volám sa Karina Tuvatova (27 r.) a moja cesta k Bohu sa začala v roku 2006, keď som bola úplne na dne. Vtedy som sa ako 19-ročná presťahovala so svojimi dobre situovanými rodičmi, nepraktizujúcimi moslimami, z mesta Šardara na juhu Kazachstanu do hlavného mesta Astana. Tam som začala študovať sociálnu psychológiu. Od babky som vedela, že existuje Alah, ale v mešite som sa ukázala nanajvýš raz do roka. V mojom živote všetko perfektne fungovalo – až do osudného dňa pred ôsmimi rokmi, keď som spoznala Alexandra, už raz trestaného kriminálnika, ktorý bral drogy a mal AIDS. Napriek tomu som sa do Alexa zaľúbila tak veľmi, že som bola ochotná vzdať sa kvôli nemu všetkého. Univerzita, študentský život, rodina a priatelia ma už viac nezaujímali. Moja mama sa nadarmo snažila dostať ma z tohto vzťahu.

Nasledoval jeden škandál za druhým. Môj priateľ musel ísť za ďalší delikt znovu do väzenia, no i napriek tomu som s ním zostala nasledujúce tri roky v úzkom kontakte. A potom v roku 2010 prišla po mňa polícia a vypočúvali ma v súvislosti s ďalším kriminálnym prípadom môjho milenca. Otrásená som sa vtedy začala zamýšľať nad svojim zbabraným životom: Ako som len bola blízko, aby som aj ja sama začala brať drogy! A možno som sa nakazila a tiež mám AIDS!

*P*ráve v tom čase nám na univerzite po jednej prednáške naša profesorka psychológie dala telefónne číslo istého psychiatra. Navonok som tam sedela úplne nezainteresovane, ale hneď som vedela: *„Ja som tá, ktorá potrebuje túto pomoc!“* Na druhý deň som už stála v ambulancii psychiatra Dr. Turanbecka Manglajeviča v nádeji, že mi pomôže prekonať všetky tie strašné dojmy, ktoré sa vo mne za posledné roky nahromadili.

Počas rozhovoru mi lekár položil nečakanú otázku, akého som vierovyznania, a radil mi: *„Ak si moslimka, tak choď do mešity a nevyjdi z nej hneď! Modli sa tam k Bohu, nech ti pomôže, a o dva týždne znova príď!“* Poslúchla som a nasledujúcich 14 dní som v mešite strávila veľa času. Chodila som tam každý deň ako do práce. Vôbec nič to však vo mne nespôsobilo. Pri ďalšom stretnutí mi Dr. Turanbeck bez vysvetlenia povedal: *„Pod' so mnou!“* A keďže som sa mala tak veľmi zle, nasledovala som ho, ochotná urobiť čokoľvek. Išli sme do katolíckej katedrály. Už pri vstupe sa to mojej duši silne dotklo. A potom som zažila moju prvú svätú omšu v živote; takmer som nedýchala. Bolo to úchvatné. Môj psychiater mi potom vysvetlil, že sa sem dá prísť aj na nočnú modlitbu.

*P*ri mojej prvej poklone sa mi snažili vysvetliť vzácnosť Najsvätejšej sviatosti, ale nechápala som vôbec nič. Myslela som si, že to musí byť azda tá zlatá ozdobná schránka s diamantmi (monštrancia). Mojej duši sa však ukázal záblesk svetla. Modlila som sa celú noc a ráno som šťastná opúšťala kostol. Stále častejšie ma to ťahalo na modlitbu do katolíckeho kostola a čoskoro som sa zapísala do jednej skupiny, ktorá prichádzala pravidelne každý mesiac na nočnú poklonu. Zároveň som sa z kázní a rozhovorov s kňazmi, sestrami a veriacimi stále viac dozvedala o kresťanskej viere. Začala som čítať Sväté písmo a vzťah s mojím kriminálnym priateľom sa skončil akoby sám od seba. Štúdium som ukončila s výbornými výsledkami a začala som pracovať ako učiteľka. Dobré priateľstvá z minulosti sa opäť obnovili, avšak najdôležitejší bol pre mňa môj život s Ježišom.

Rodičia postupne zabudli na všetku tú hrôzu, ktorú si so mnou prežili, a boli šťastní, že sa môj život „znormalizoval“. Nezáležalo im na tom, akým spôsobom a z akého dôvodu. Keď si moja mama všimla, že chodím často do kostola, upokojila som ju: *„Dodáva mi to pokoj, v každom prípade však zostanem moslimka a svoju vieru nezmením.“* Až do najbližšej poklony som bola i ja sama presvedčená o svojich slovách. Ale počas tejto rozhodujúcej noci som si v hlbokkej modlitbe pred Ježišom v hostii uvedomila, že by bolo pre mňa nezmyselné ísť ďalej touto duchovnou cestou bez krstu. Ešte počas poklony som sa rozhodla stať kresťankou a modlila som sa: *„Chcem byť tvoja, Ježiš. Pomôž mi!“*

Na druhý deň som sa prihlásila na vyučovanie katechizmu a na mojom krste pred tromi rokmi bola dokonca aj moja mama, z čoho som mala veľkú radosť. Odvtedy sa v tichosti modlím za to, aby aj moji drahí mohli jedného dňa urobiť tento krok smerom k Ježišovi.“

Ako sa Šolpan stretla so živým Bohom

Sr. Madeleine rozpráva: „My sme často nemali ani najmenšie tušenie, aké zázraky sa dejú v našej kaplnke ustavičnej poklony. Ako emauzským učeníkom sa nám otvárajú oči, keď počúvame príbehy ľudí, ktorí sa nám zdôverujú. Podobne to bolo aj vtedy, keď sme spoznali Šolpan Bajserikovú (34 r.).“

*P*o prvýkrát som stretla túto mladú kazašskú ženu v lete 2013 na pešej púti, ktorá sa v našej farnosti koná každý rok. Putuje sa stepou a za dva dni prejdeme 50 km. Vtedy Šolpan ešte nebola pokrstená. Zapáčila sa mi svojim skromným vystupovaním a počas prestávky som s ňou nadviazala rozhovor. Dozvedela som sa, že len krátko chodí do katedrály v Astane, kde sa pripravuje na krst. Táto tichá mladá žena sa mi počas rozhovoru zdôverila, že po tvrdých životných úderoch trpela depresiami a chcela si vziať život:

„V mojej bezvýchodiskovej situácii som sa odvážila urobiť ešte posledný pokus. Vyhľadala som psychiatra, doktora Turanbecka Manglajeviča. Nasledovalo niekoľko neplodných rozhovorov, ktoré nič nevyriešili. Až ma napokon jednoducho doktor vzal so sebou do katolíckeho Kostola Matky všetkých národov a následne aj do katedrály. Dodnes nechápem, prečo som ja, moslimka, súhlasila a išla s ním. Skôr než ma tento lekár poslal do kaplnky ustavičnej poklony, povzbudil ma: *„Šolpan, vojsi jednoducho dovnútra, sadni si a pozeraj sa dopredu!“*

Netušila som, čo ma očakáva, jednoducho som poslúchla a urobila, ako mi doktor poradil. Vošla som do miestnosti, sadla som si a pozerala som dopredu. V tom okamihu sa udialo čosi neobyčajné. Vo svojom vnútri som si odrazu bola celkom istá: *„Tu predom mnou je Boh!“* Vyľakane som vybehla von a ohromená som kričala na doktora: *„Ale veď tam v kaplnke je Boh! A ja som bola presvedčená, že Boh neexistuje. Tak som bola vychovaná. A teraz tam vnútri je Boh!“* Nečakala som na lekárovu odpoveď a hneď som sa vrátila späť do kaplnky.“

A týmto ukončila pani Šolpan vtedy na púti svoje rozprávanie. No o pár týždňov sme sa opäť stretli a odvtedy ju stretávam častejšie. Viackrát som ju striedala po „jej hodine“ na poklone. Ľudia mi prezradili, že Šolpan už celé týždne trávi denne dve až tri hodiny na poklone a horlivo prichádza na hodiny katechizmu a prípravy na prijatie sviatosti krstu. Udivovalo ma, ako môže stráviť nepokrstený človek toľko času pri eucharistickom Pánovi, a preto som sa jej raz zdvorilo opýtala: *„Šolpan, čo rozprávaš Pánovi počas toľkých hodín poklony?“* S úsmevom mi na to odvetila: *„Spočiatku, po mojom neobyčajnom zážitku, som prichádzala len kvôli sebe a modlila som sa len za seba. Predložila som Bohu všetky moje problémy a hľadala som riešenie. Moji známi a kolegyne v práci ma vysmiali, keď sa dozvedeli, že som zase bola v katolíckom kostole. Postupne ma však jeden po druhom začali prosiť o modlitbu v tej alebo onej veci. Teraz mi z každej strany zverujú toľko svojich úmyslov, že pre mňa samotnú a na moje problémy mi už nezostáva čas.“*

Dotklo sa ma, že toľko moslimských Kazachov sa spolieha na jej modlitby pred Najsvätejšou sviatosťou. Povedala som jej: *„Šolpan, som si istá, že Pán Boh má radosť, keď v modlitbe tak veľmi prosíš za druhých. Uvidíš, on sa určite postará aj o tvoje úmysly.“* Inokedy, keď som striedala Šolpan na poklone, znenazdajky mi podsunula lístok s menom istého muža: *„Sestra, prosím, pomôžte mi, modlite sa aj vy za tohto ťažko chorého. O niekoľko dní ho budú operovať. Už na to všetko sama nestačím, nestíham sa modliť za všetkých počas mojej poklony.“*

*S*olpan prijala sviatosť krstu na Veľkú noc 2014. Patrí k tým dušiam, na ktorých sa zjavilo tiché Božie pôsobenie. Tu v Kazachstane sa presvedčam, akou veľkou pravdou je, čo náš duchovný otec zhrnul do jedného z hlavných pilierov našej spirituality. *„Našou prvou misiou je poklona. Druhou misiou je úprimná, vzájomná súrodenecká láska v spoločenstve, ktorá má byť svedectvom pre svet. A až našou treťou misiou je hlásať ľuďom evanjelium.“* Aj náš arcibiskup tu v Astane má ten istý názor. Prednedávnom povedal: *„Ako duchovný pastier človek veľmi túži po tom, aby dokázal priblížiť ľudí k Ježišovi, ale často nevie ako. Preto sa vymýšľajú rôzne veci, ktoré ale nie sú skutočne nápomocné. Napríklad rockové koncerty, aby pritiahli mladých. Čím hlučnejšie, o to lepšie. A výsledkom toho*

bolo, ako som počul, že tí istí mladí ľudia následne na budhistickej meditácii dlhý čas sedeli mlčky pred horiacou sviečkou. Ale prečo by sme mali nemo sedieť pred sviečkou, keď môžeme byť s Ježišom? Stretnutie so živým Bohom sa odohráva pri poklone. Tam koná On!“

Kvety vďačnosti

Volám sa Gulnaz Šaylauová a mám 37 rokov. Som Kazaška, dieťa stepi, a Ježišovej láske vďačím za moju záchranu. Najväčším problémom je hriech: nedostatok dobra a lásky; pýchou spôsobená neschopnosť odpustiť a následne vnútorná smrť. Niečo podobné som zažila aj ja. Práve v takomto vnútornom rozporení, plnom utrpenia, som sa nachádzala pred šiestimi rokmi, keď som ako moslimka prvý raz prekročila prah katolíckeho kostola. O kresťanstve som nevedela nič. Jeden katolícky kňaz v katedrále sa vtedy za mňa modlil a do môjho vnútra prenikol lúč nádeje, že aj pre takú hriešnicu, ako som ja, by mohla existovať záchrana. Mojou prvou modlitbou k Bohu bol výkrik ľútosti. Áno, chcela som ľutovať a odvrátiť sa od hriechu. A keďže som intuitívne pochopila, že Boh je tu a že dokonca na mňa čaká, začala som chodiť do kostola aj viackrát počas dňa, aby som navštívila Ježiša a porozprávala sa s ním. Boh počul moju modlitbu a ešte skôr, ako by som spoznala katolícku vieru a zúčastnila sa na svätej omši, očistil mi srdce. Pomaly sa môjmu utrápenému srdcu uľavilo. Hladná a smädná po poznaní katolíckej viery som sa zúčastňovala na vyučovaní katechizmu. Môj duchovný horizont sa rozšíril – moje chápanie Najsvätejšej Trojice, Svätého písma a Cirkvi. S duchovným rastom sa zlepšoval aj môj celkový zdravotný stav. Krok za krokom sa v mojom živote všetko vracalo na svoje miesto. Opäť som pocítila niečo také ako šťastie.

Ale to ešte nebolo všetko. Aj moja rodina, môj manžel Alibeck (51 r.) a naša dcéra Botagoz (16 r.) sa rozhodli nasledovať ma po ceste viery k Ježišovi. Zo strany našich príbuzných, priateľov a známych, ktorí sú moslimského vierovyznania, sme práve pre naše obrátenie zakúsili nepochopenie, ale ani ich agresia nás nedokázala zastrašiť a zabrániť nám v tom, aby sme naše životy úplne a navždy odovzdali Ježišovi. Ešte nikto nás nemiloval tak vrúcne a obetavo ako Ježiš Kristus.

Zvláštnym spôsobom to pociťujem, keď raz do mesiaca idem na nočnú poklonu. V katedrále na bočnom oltári je jeden veľký obraz milosrdného Ježiša. Túto ikonu mám veľmi rada. Keď sa v noci nachádzam v chráme úplne sama, zakaždým idem celkom blízko k nemu, pokloním sa a pobožkám mu nohy. Vždy mám pocit, že Ježiš moje bozky cíti a má z nich radosť.

Z poklony čerpám silu. Túto silu som potrebovala predovšetkým v júli 2013, keď som mala veľké zdravotné ťažkosti. Diagnóza znela: rakovina. Všetko prišlo tak náhle a nečakane, že ma zo začiatku zachvátil strach. Potom mi prišla na um myšlienka: „Gulnaz, to by Ježiša zarmútilo. Zverila si mu predsa celý tvoj život, aj tvoje zdravie!“

Chcela som teda túto chorobu, ako aj strach, ktorý som pociťovala, vedome prijať ako skúšku na mojej duchovnej ceste ku krstu. Zároveň mi dal raz Ježiš pri modlitbe s kňazmi a sestrami pocítiť svoju prítomnosť tak silno, akoby mi chcel povedať: „Mojimi ranami budeš uzdravená!“

Vďaka Bohu sa operácia, ktorú som následne podstúpila, vydarila. V nemocnici som strávila ďalších desať dní liečbou, vyšetreniami a čakaním plným neistoty a obáv, či mám v tele metastázy. Celý tento čas som strávila v modlitbe. Moje telo bolo síce slabé, ale vychutnávala som si čas strávený bez akéhokoľvek stresu v samote s Ježišom. Vo chvíli, keď mi lekári oznámili, že nemám žiadne metastázy, som pri pohľade z okna mojej izby zazrela, ako sa na celkom jasnej oblohe vytvorila dúha. Pre mňa to

bolo znamenie, že ma Pán uzdravil. Bolo to 23. septembra 2013. Od tohto dňa, každého dvadsiateho tretieho v mesiaci, prinášam Ježišovi do kostola kyticu kvetov na znak mojej hlbkej vďačnosti a lásky. Po absolvovaní liečby som teraz opäť zdravá. Spätne môžem Ježišovi za túto chorobu len ďakovať, pretože do môjho života priniesla veľa zmien. Počas tejto mojej choroby sa všetci naši príbuzní moslimského vierovyznania dozvedeli, že som katolíčka a že Boh sám mi vrátil zdravie. Nikto sa neodvážil protirečiť a neodporovali ani obráteniu mojej rodiny na katolícku vieru. Každý deň sa modlím: „*Pane, nikdy nebudem môcť slovami vyjadriť, ako veľmi ti ďakujem. Veľmi ťa milujem.*“

Gulnaz, personálna šéfka jednej firmy a jej manžel Alibeck, obchodný manažér, chodia spolu aj so svojou dcérou Botagoz pravidelne na svätú omšu a na poklonu. Každý deň sa títo duchovne založení ľudia spolu modlia ruženec, ako aj korunku k Božiemu milosrdenstvu. S radosťou očakávajú deň svojho krstu, „najväčší sviatok nášho života“, ako ho nazvala Gulnaz.

Nezvyčajný začiatok jedného vzťahu

Páter Logan v novembri 2002 zaviedol ustavičnú poklonu vo svojej Farnosti Našej milej Panej z Guadalupe v Moline, v jednom malom mestečku štátu Illinois (USA).

Od vtedy je tam vystavená Oltárna sviatosť počas celého dňa i celej noci.

Ľudia prichádzajúci na poklonu sa striedajú každú hodinu.

Medzi tých, ktorí na adoráciu pravidelne prichádzajú, patrí aj Manny so svojou manželkou Cathy.

Cathy nám porozprávala nezvyčajný príbeh ich lásky.

K keď môj manžel Manny v roku 2002 odišiel do dôchodku – vtedy sme sa ešte vôbec nepoznali – cítil Božie volanie, aby začal apoštolát poklony. Keďže vo svojom zamestnaní bol zvyknutý skoro vstávať, rozhodol sa chodiť na poklonu ráno. Všimol si, že pred ním v noci boli na poklonu zapísané ženy, ktoré sa potom samotné museli vracieť domov, a tak sa im ponúkol, že ich nočné hodiny poklony prevezme on. Onedlho to už bolo preňho samozrejmé, že od pondelka do soboty bol na poklone od polnoci do šiestej hodiny rána a vzápätí šiel na prvú rannú svätú omšu.

Ja som bola ešte zamestnaná, keď som tiež v novembri 2002 vnútorne cítila nutkanie zapísať sa na poklonu medzi klaňateľov. A tak som na jednohodinovú poklonu chodila najskôr vo štvrtok ráno ešte pred začiatkom mojej práce a v nedeľu o štvrtej hodine ráno. Niekedy som prišla už o druhej hodine v noci a zostala som do piatej hodiny v kostole, a tak som strávila veľa hodín pred Najsvätejšou sviatosťou práve vtedy, keď bol na poklone aj Manny. Hoci naše rodiny patrili do jednej farnosti a dokonca sme obaja chodili do tej istej školy, nikdy predtým sme sa vedome nestretli. Ani teraz sme sa spolu nerozprávali, lebo ja som sa vždy ponáhľala domov dokončiť si prácu a splniť si svoje povinnosti u rodičov. Celý rok spočívala naša konverzácia iba z pozdravov: *Dobrý deň!* – *Dovidenia!* – *Prajem vám pekný týždeň!*

Jedného dňa urobil Manny prvý krok a spýtal sa ma, či by som sa s ním nepomodlila ruženec ešte pred odchodom z kostola. Na túto ponuku som rada pristala a neskôr sme si vymieňali naše osobné poznatky o Svätom písme, aby sme lepšie pochopili Božie slovo.

*R*az ráno po svätej omši ma Manny pozval na kávu. Ja som sa poďakovala, no pozvanie som odmietla s tým, že už mám iné plány. Ani druhé pozvanie som neprijala. Ako hrdý Mexičan by sa po týchto dvoch odmietnutiach vlastne mal urazený alebo ranený stiahnuť, ale on išiel za svojim vnútorným hlasom, zatelefonoval mi a pozval ma do reštaurácie. Keďže moji rodičia potrebovali stále viac moju pomoc a ja som nechcela zbytočne strácať čas, pozvanie som aj tentoraz odmietla. To však už bolo naozaj priveľa aj pre tohto vytrvalého gavaliera. Rozhodol sa, že na poklonu bude chodiť do iného kostola. A takmer sa to aj stalo, keby nebol zasiahol sám Boh. Nevedela som si to vysvetliť, no pri modlitbe som cítila, že Mannyho pozvania som mala predsa len prijať. Teraz som sa opýtala ja jeho, či by nechcel ísť spolu so mnou na raňajky. To bolo v auguste 2005. Dlhو sme sa spolu rozprávali a hneď sme si dobre rozumeli; veľmi rýchlo sme boli naozaj dobrými priateľmi. Stalo sa potom našim pekným zvykom, že každú sobotu sme sa stretli na spoločných raňajkách.

6. januára na sviatok Zjavenia Pána som zažila čosi nezvyčajné: počas poklony mi zrak padol na Mannyho a zrazu som si to jasne uvedomila; jediné, na čo som myslela, bolo: *Nechcem, aby tento muž niekedy zmizol z môjho života. Milujem ho!* Keďže sme v kaplnke neboli len my dvaja, musela som celý týždeň čakať, kým som mu mohla povedať o svojej láske. A on zareagoval takto: „*Musíme teraz urobiť tri veci! Po prvé – porozprávať sa o tom s pátrom Loganom. Po druhé – oznámiť to tvojim rodičom. Ak nám nedajú svoje požehnanie, tak to ďalej nemôže pokračovať.*“ Manny je totiž zo „starej školy“ mexickej kultúry a už raz ako mladý musel s bolesťou zažiť, že vôbec nie je samozrejmé dostať súhlas od rodičov dievčaťa a byť ako Mexičan prijatý do rodiny za zaťa. Preto chcel mať v tejto veci jasno hneď od začiatku, i keď obaja sme mali už svoje roky a nepatrili sme medzi najmladších. „*Po tretie,*“ dokončil Manny, „*musím ti obstaráť prsteň.*“

P. Logan hneď podporil naše priateľstvo a odporúčal nám, aby sme sa zúčastnili na duchovných cvičeniach pre zasnúbených. Potom sme išli k mojim rodičom. Moja matka sa od šťastia rozplakala a medzi vzlykmi hovorila: „*Konečne bude odteraz na našu Cathy niekto dávať pozor.*“ Manny ju uistil, že sa o mňa bude vždy dobre starať. Môj otec sa pobavene od ucha k uchu usmieval, ale bol spokojný. Teda, požehnanie od mojich rodičov sme už dostali.

Keďže Mannyho rodičia už zomreli, jeho súrodencom sme pri spoločnom obede oznámili, že máme v pláne cirkevne uzavrieť manželstvo. O pár dní mi Manny zavolať do práce a pýtal sa, aký prsteň by sa mi najviac páčil. Nato som mu odpovedala, že malý a jednoduchý. „*Jednoduchý*“ – to pochopil, ale „*malý*“ – to mu nejako ušlo. V klenotníctve si nechal ukázať najväčší diamant, aký vôbec mali, a ten kúpil. Ako sme boli zvyknutí, stretli sme sa na poklone pred Najsvätejšou sviatosťou. Tam, klačiac pred Pánom, mi na prst nastokol prsteň. Túto tradíciu sme si zachovali až dodnes. Vzácné darčeky si navzájom doteraz dávame v kaplnke.

Deň našej svadby sme si stanovili na 1. mája 2006, na sviatok sv. Jozefa, patróna robotníkov, lebo Manny mal k sv. Jozefovi vždy hlbokú úctu. A tak si teraz svätého Jozefa uctieваме spolu.

Môj snúbenec ma prekvapil: na sobáš po mňa poslal limuzínu, ktorou som sa zaviezla do Kostola Našej milej Panej z Guadalupe. Tam, kde sme sa po prvýkrát stretli, tam sme si povedali svoje áno. Bol to nezabudnuteľný okamih, keď sme po prvýkrát ako muž a žena prijali svätú Eucharistiu. Kostol bol preplnený, priatelia, príbuzní, všetci chceli s nami prežiť túto udalosť. Po slávnosti, keď sa všetci hostia už rozlúčili, pozreli sme sa na seba a vedeli sme, kam ešte chceme ísť: k Pánovi. Poďakovať sa mu. Naši priatelia, ktorí nás dobre poznali a boli si istí, že sa po slávnosti určite ešte vrátíme k Ježišovi, nás milo prekvapili – vyzdobili kaplnku bielymi ružami.

*D*nes sme už osem rokov šťastní manželia. Aj keď sme kultúrou a pôvodom úplne rozdielni, naša láska k Bohu a k sebe navzájom nám vždy pomohla nájsť spoločné riešenie našich problémov. Pravidelne chodíme na poklonu a Manny pracuje šesť dní v týždni ako kostolník. Keďže obaja pochádzame z mnohohodetných rodín, vždy sa nájde niekto zo súrodencov, kto práve potrebuje našu pomoc; a tak, ako je to len možné, odovzdávame ďalej tú lásku, ktorú my dostávame od Najsvätejšej sviatosti.

Adoráciu môže vykonávať každý

*S*vďačnosťou voči Pánu Bohu za nového diecézneho biskupa našej rožňavskej diecézy by sme túto stranu radi venovali nášmu novému sídelnému biskupovi J. E. Mons. Stanislavovi Stolárikovi. Kánonické prevzatie diecézy a uvedenie do úradu sa uskutočnilo na slávnosť sv. Jána Nepomuckého, patróna diecézy v Katedrále Nanebovzatia Panny Márie v Rožňave. Vo svojej kázni hovoril predovšetkým o význame, dôležitosti a moci osobnej adorácie. Vyzýval k nej kňazov, ale jeho slová patria takisto nám všetkým. Ako zverenci tohto pastiera sa chceme snažiť vkladať našu nádej a našu dôveru do Ježiša v Eucharistii a často ho navštevovať vo svätostánku. Tak budeme nápomocní nielen nášmu novému biskupovi v jeho neľahkej úlohe, ale zároveň pomôžeme aj pri riešení celosvetových problémov, s ktorými sme každý deň prostredníctvom médií konfrontovaní v našich obývačkách pri sledovaní správ.

Vo svojej homílii nadviazal otec biskup Stolárik na slová kázne Jána Pavla II. z roku 2003 v Rožňave o rozsievачovi a sile osobného príkladu.

„... V tomto odkaze by sme mohli i mali pokračovať, ak by som sa najskôr obrátil na vás, bratia v kňazskej službe. Účinnosť rozsievaneho semena a sila príkladu sa násobí vtedy, ak predchádza vytrvalá adorácia Eucharistie. V tichu pred Pánom odhalíme pravdu o sebe a dostaneme silu žiť v pravde a v jednote s jedinou Pravdou, ktorou je Kristus. Je to zároveň povzbudenie k naplneniu prastarej požiadavky: „Skôr ako začneme hovoriť ľuďom o Bohu, hovorme Bohu o ľuďoch, ktorí sú nám zverení. Ak niektoré aktivity v biskupstve nie je možné rozvíjať v takej miere ako v iných diecézach, adoráciu môže každý kňaz vykonávať bez problému v čo najplnšej miere. ... Svojím príkladom osloví i ďalších a Božia milosť dokoná všetko ostatné. ... Veď Pán, bez ktorého i tak nemôžeme nič trvácne urobiť (porov. Jn 15, 5), bude konať. Všetko bude premodlené.

... Spomenul som dôležitosť adorácií a pozývam i k spoločnej modlitbe nás všetkých za seba navzájom. Svoje modlitby zvyčajne končím zvolaním: „Ježišu, dôverujem ti!“. V tejto dôvere prosím: ak sa v tomto meste v mojom živote všetko začalo, tak nech to i s Božím požehnaním naďalej pokračuje pod ochranou Panny Márie ...“ (výber myšlienok z kázne prevzatý z TK KBS)

*„Nikto ma neprichádza pozdraviť,
nikto neprichádza uhasiť oheň mojej lásky,
ktorá ma spaľuje.*

*Nikto neprichádza prijať milosti,
utešiť ma v mojej samote.“*

Slová Pána Ježiša Conchite z Mexika